

Sygn. akt V CSK 441/18

POSTANOWIENIE

Dnia 4 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa Hotel "[...]" Sp. z o.o. w K. w likwidacji
przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej "[...]" w P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 kwietnia 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego [...]

z dnia 30 marca 2018 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powódki Hotel [...] sp. z o.o. w likwidacji z siedzibą w K. od wyroku Sądu Apelacyjnego [...] z dnia 30 marca 2018 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. m. in. postanowienia SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004,

nr 6, poz. 100, z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Skarżąca tę przesłankę odniosła do zarzutów naruszenia norm prawnych uregulowanych w art. 60 k.c., w wyniku uznania, że nie doszło między stronami do dorozumianego zawarcia umowy o dostawę mediów i świadczenie usług, w art. 22 ust. 3 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (aktualnie t. j. Dz. U. z 2018 r., poz. 716 z późn. zm.), poprzez przyjęcie, że zawarcie umowy o dostawę mediów i świadczenie usług jest czynnością przekraczającą zakres zwykłego zarządu, a w konsekwencji pozwana powinna była podjąć uchwałę wyrażającą zgodę na dokonanie tych czynności przez jej zarząd i kolejno zarząd ten nie mógł w sposób dorozumiany zawrzeć umowy z powódką, a także w art. 229 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie, mimo że pozwana w sprzecznie od nakazu przyznała fakt dorozumianego zawarcia umowy o dostawę mediów i świadczenie usług z powódką.

Argumentacja przedstawiona przez skarżącą nie przekonuje jednak, że doszło do rażącego naruszenia prawa, które skutkuje oczywistym uzasadnieniem skargi w ustalonym stanie faktycznym. Na uwagę zasługują te ustalenia faktyczne, które wskazują, że powódka nie wykazała, aby z pozwaną łączył ją stosunek zobowiązaniowy wynikający z ustawy. Z ustaleń wynika ponadto, że powódka świadczyła usługi wobec pozwanej bezumownie i na własne ryzyko, a co więcej nie wykazała, że koszty utrzymania nieruchomości związane z doprowadzeniem gazu, prądu, wody, sprzątnięciem, zakupem materiałów biurowych i pozostałymi wydatkami dotyczyły wyłącznie nieruchomości wspólnej, a nie poszczególnych wyodrębnionych lokali. Okoliczności te wskazują, że nawet w razie uznania, że wyżej wskazane naruszenia prawa wystąpiły, czego skarżąca jednak nie wykazała w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, to i tak nie skutkowałyby one odmiennym kierunkiem rozstrzygnięcia. Zgodnie zaś z art. 398¹³ § 2 k.p.c., w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powołanie nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Ponadto podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

jw